

Σὲ βλέπων ἀναλάμπει ὁ σβύνων ὀφθαλμός μου,
Καὶ τὴν φωνὴν σου μόνον ποθεῖ ἡ ἀκοή μου,
Τὸ πᾶν ἐπὶ τοῦ κόσμου
Σὺ εἶσαι, καὶ ἐλπίς μου, καὶ μέλλον καὶ ζωὴ μου.

Ἄλλ' εἶθε ἡ ζωὴ μου ἐν πλήρει ἡρεμίᾳ
Πλησίον νὰ διέλθῃ εἰς τὴν νέαν σου ἀγκάλην,
Καὶ ἡ ψυχὴ μας μία,
Εἰς σφαίραν νὰ πετάξῃ συνάμα εἶθε ἄλλην.

Α. Ι. Σ. (Σάμος)

Ἐν δάκρυ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ φίλου μου

Δ. Φ Λ Ω Ρ Ο Υ.

Δυστυχῇ! μὴ τὰ στήθη σου δέρνεις,
Σβύς τὴν φλόγα τῆς λύπης τῆς τόσης,
Καὶ ἂν τὴν μαύρην καρδίαν ξερξίζωσής,
Ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἔν αὐτὸς δὲν τὸν φέρνεις.
ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ.

Ματαίως ἡ καρδίᾳ μου ζητεῖ τὴν ἐρημίαν,
Ματαίως φεύγω τὴν φαιδρὰν τοῦ κόσμου κοινωνίαν,
Μάτην ἡδύλαλον πτηνόν,
Νὰ καταπνίξῃ προσπαθεῖ τὸν μαῦρον στεναγμόν μου,
Ἦ νὰ κρατήσῃ τὸ θερμὸν καὶ ῥέον δακρυδόν μου
Μὲ ἐν κελεύρημα τερπνόν.

Ἦ δυστυχὴς καρδίᾳ μου θρηνεῖ μὲ τὰς ἱτέας,
Καὶ ψάλλει καθὼς εἰς στιγμὰς πικρὰς καὶ τελευταίας
Ὁ θνήσκων κύκνος κελαδεῖ
Ἦς ὀποτρόπαιος σκιὰ ἐγγίξω τὰς ἀβύσσους,
Κ' εἰς δάση ἐνθ' αὖρα λεπτὴ σείει τὰς κυπαρίσσους
Ἐκ' ἡ ψυχὴ μου θρηνωδεῖ.

Ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς ψυχρᾶς σιγῆς τῆς ὑψηλίου,
Περὶ τὰ μέσα τῆς νυκτὸς ἐντὸς νεκροταφείου,
Ἀκούω πένθιμον κραυγὴν.
Κλαυθμοὶ τοῦ νυκτικόρακος ἢ τῆς γλαυκῆς οἱ θρῆνοι
Τὰς ἀκοάς μου πλήττουσι; φεῦ! ἡ σκιὰ ἐκείνη
Ἐκφέρει μαύρην οἰμωγὴν!

Ποῦ προχωρεῖ; ἅς ἴδωμεν ὦ! φέγγε μας σελήνη,
Τὴν ἀνεγνώρισα Θεέ! ἡ δύστυνος ἐκείνη,
Πῶς συγκινεῖ πᾶσαν ψυχὴν!
Ἐστάθη, ἐγονάτισεν, εἰς νέον τι μνημεῖον,
Λυσικόμος ἡ τάλαινα καὶ μὲ σπονδὴν δακρυῶν,
Ποιεῖ θρηνώδη προσευχὴν.

Βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κρατεῖ περνηλημένον,
Κ' εἰς τὴν ὑγρὰν τῆς δεξιᾶν στέφανον μαραμένον,
Καὶ λέγει ταῦτα μὲ κλαυθμούς:
»Ἀώρως φεῦ! τοῦ βίου μου ἐμάρανες τὰ ῥόδα,
»Εἰς εὐανθὴν παραδείσον ὡς ἔθεσα τὸν πόδα,
Ψυχῆς ἡσθάνθη σπαραγμούς.

»Μιμοῦμαι τὴν εὐαίσθητον καὶ θλιβεράν τρυγόναν,
»Ἦτις ἀπαύστως θρηνωδεῖ εἰς ἔρημον δρυμῶνα,
Συντρόφου στέρησιν πιστοῦ.
»Μαύρην ἐσθῆτα τοῦ λοιποῦ ἡ τάλαινα θὰ φέρω,
»Κ' εἰς μαῦρον μνημα θὰ θρηνῶ ἀντὶ οἱμοὶ! νὰ χαίρω
Ἐντὸς τοῦ νυμφικοῦ παστοῦ.
»Εἰς ὥραν καθ' ἣν σύμπασα ἡ φύσις ἡσυχάζει,
»Καὶ μὲ τὸν μαῦρον πέπλον τῆς ἡ νύξ τοῦ πᾶν σκεπάζει,
Μέ γοεράς ἐγὼ φωνάς,
»Τὴν ἡσυχίαν τῶν νεκρῶν ταράττω καὶ συγχίζω,
»Μὲ ρεῖθρα τῶν δακρυῶν μου τοῦ τάφου σου ποτίζω
Ἰτέας δύο μελανὰς.

»Τὸ τέκνον σου εἰς τοὺς γόους μου κ' ἐκεῖνο κλαυθμηρίζει,
»Μὲ τὴν ἀθῶαν τοῦ φωνὴν πατέρα μου τραυλίζει,
κ' αἰσθάνεται θλίψιν πολλήν,
»Ακοῦον μόνην τὴν ἡχὴν τοὺς λόγους τοῦ νὰ λέγῃ,
»Κ' ἐπὶ τοῦ στήθους μου ἐνῶ ὁ στεναγμός του φεύγει
Κλίνει εὐθὺς τὴν κεφαλὴν.

»Εἰς πέλαγος μὲ ἄφισες τρικυμιῶδες βίου,
»Ὡς λέμβον κινδυνεύουσιν καὶ ἄνευ πηδαλίου
Ἐν μέσῳ κλύδονος δεινοῦ.
»Χήραν μὲ τέκνον ὀρφανὸν ἀθῶον τρισαθῶον,
»Μὴ ἐννοῦν τῆς δυστυχοῦς μητρός τοῦ κἂν τὸν γόνον
Κ' ἐν μέσῳ κόσμου φαινοῦ,

»Μετέβη τώρα φίλτατε ἡ ἀγαθὴ ψυχὴ σου,
»Καὶ μετ' ἀγγέλων τέρεπται ἐντὸς τοῦ παραδείσου
Πλήρης χαρὰς τε καὶ στοργῆς.
»Τὴν σύντροφόν σου πλὴν σκληρῶς πῶς ἄφισες εἰς θρῆνον,
»Ἵνα μαραινηταὶ καθὼς τοῦ ἔαρος τὸ κρῖνον
Ἐπὶ τῆς κάτω ταύτης γῆς;

»Τὴν νεκρικὴν σου ἀνοίξῃ ὦ σύζυγε ἀγκάλην,
»Καὶ λάβῃ τὴν φιλότατην σου εἰς σφαίραν κόσμου ἄλλην,
Ἐνθα σὺ τώρα κατοικεῖς....
»Ἀλλὰ τὸ τέκνονμας;... Θεέ! πῶς κλαῖον μὲ ταράττει
»Καὶ περιπτύσσον με θερμῶς τὰ βᾶθη πῶς σπαράττει
Καρδίᾳ μου τῆς μητρικῆς!

Τὸ βρέφος ὅμως ὑπνωττε στὰ στήθη τῆς ἀθῶως,
Ἐνῶ τῆς μαύρης τοῦ μητρὸς ὁ στεναγμός ἀθρόος
Ἐξήρχετο μετὰ λυγμῶν.
Τὸν μαραμένον στέφανον πολλάκις ἀσπασθεῖσα
Ἐπέστρεψεν ἡ δυστυχὴς σπαρακτικὸν ἄφεισα
Ἐπὶ τοῦ τάφου στεναγμόν.

Τὸ πᾶν ἐκάλυψε σιγὴ γόοι κλαυθμοὶ καὶ θρῆνοι
Τὰ πάντα ἐσιώπησαν, καὶ μόνῃ ἡ Σελήνη
Ἀκτῖνας ἔρριπτεν ὠχρὰς,
Ἐπὶ τοῦ τάφου ἔνθα τις μὲ μαραμένα χεῖλη,
Τὴν ψυχρὰν κόνιν συνεχῶς δακρυρροῶν ἐφίλει
Φρικώδους κλινῆς καὶ ψυχρᾶς.

Μ. Μ. ΠΑΠΠΑΣ